

РЕШЕНИЕ

№ 2137

гр. София, 01.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 25.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11754** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Делото е образувано по искова молба на К. С. Ш., ЕГН [ЕГН], понастоящем в Затвора С., срещу Главна дирекция „Изпълнения на наказанията“, като се претендира обезщетение в размер на 5060 лв., което е дължимото му възнаграждение от 220 лв. като чистач за период от 23 месеца и лихвите до момента на изплащането.

В съдебно заседание, ищецът поддържа иска по изложените в него съображения. Твърди, че продължава да полага труд, като чистач, но не получава заплата по щат. Претендира заплащането на сумата по иска.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнения на наказанията“ /ГДИН/, чрез процесуалния се представител оспорва предявения иск. Поддържа депозирания по делото писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищецът К. С. Ш., ЕГН [ЕГН], изтърпява наказание лишаване от свобода в Затвора С.. С подадената искова молба К. Ш. претендира обезщетение в размер на 5060 лв., което е дължимото му възнаграждение от 220 лв. като чистач за период от 23 месеца. В исковата молба се твърди, че работи като чистач на 8 часов работен ден по чл. 80 от

закона, като не му се заплаща дължимото възнаграждение. Няколко пъти подавал молби за назначаването му на щат, но му било отказвано. През м. 11. 2020 г. бил назначен на щат друг лишен от свобода. С молба от 26. 01. 2021 г. уточнява, че е бил назначен като чистач със Заповед № 574 / 11. 03. 2019 г., но въпреки това не получава възнаграждение за положения труд, поради което иска заплащането му за 23 месеца.

С писмен отговор от 25. 02. 2021 г., ответникът прави възражения за неоснователност на иска. Сочи, че жалбоподателят е попълнил декларация, че желае да полага доброволно труд, поради което и не му е заплащано възнаграждение. Твърди, че за сметка на това, положения труд му се зачита, за приспадане на присъдата, както и ползването на годишна почивка. Представя доказателства, във връзка с така изложеното.

Безспорно е, че с молба от 25. 02. 2019 г. (стр. 48) К. Ш. е поискал да бъде назначен като чистач на колелото пред 7-ма група, кабинет на ИСДВР и пост № 17. На молбата е поставена резолюция: „Да, чистач пост 17, кабинет ИСДВР, пон-петък – 8 ч., изп. срок 3 месеца“.

Налице е (стр. 49) становище от Л. И. – ИСДВР на 7-ма група, че л.с. Ш. е с добро поведение, спазва режимните изисквания и предлага молбата да бъде уважена.

С протокол № 7 от 07. 03. 2019 г. (стр. 43) на основание чл. 164 от ППЗИНЗС комисията е разгледала молбата на Ш., като е дала положително становище за назначаване като чистач по чл. 80 от ЗИНЗС.

С протокол № 28 от 08. 03. 2019 г. (стр. 41) на основание чл. 165, ал. 1 и чл. 166, ал. 1 от ППЗИНЗС комисията е разпределила лишените от свобода по обекти, като Ш., е предложен като чистач по чл. 80 от ЗИНЗС

Със Заповед № 106 / 11. 03. 2019 г. на началника на Затвора С. (стр. 47), на основание чл. 80, ал. 1, т. 5 и ал. 2 от ЗИНЗС, е възложено на л. св. К. Ш. да работи като чистач на пост 17-7 гр. и кабинет ИСДВР, работно време: понеделник – петък- 8 часа, изпитателен срок до 3 месеца.

С декларация от 11. 03. 2019 г. (стр. 40) К. С. Ш. е декларирал, че изразява желание и лично съгласие да полага доброволен труд, съгласно чл. 80 от ЗИНЗС; запознат е, че доброволния труд не се заплаща и не се счита за извънреден труд; запознат е с чл. 134, ал. 5 от ППЗИНЗС и че отработеното време се зачита за намаляване на наказанието.

С молба от 26. 11. 2019 г. (стр. 39) К. Ш. е поискал да бъде преназначен на същата длъжност на половин щат. На молбата е написано становище от ИСДВР, че работното място е само по чл. 80 от ЗИНЗС, а в горния ляв ъгъл е поставена резолюция „Не“, като също така е налице подпис на лишения от свобода и отбелязване: „уведомен съм“ – 16. 12. 2019 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Искът е допустим, като предявен срещу надлежен ответник, а разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове.

На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена

последница от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

В същото време, съдът намира, че при условията на пълно и главно доказване, по настоящото дело не се доказва, че ищецът е претърпял вреди от противоправни действия или бездействия на ответника, които следва да бъдат обезщетени.

Нормата на чл. 80 от ЗИНЗС предвижда, че с изрично писмено съгласие на лишените от свобода администрацията на затвора може да им възлага доброволен неплатен труд за различни видове дейности, като в т. 5 (която е посочена в заповедта за назначаване) са посочени и други дейности.

По делото е безспорно, че със Заповед № 106 / 11. 03. 2019 г. на началника на Затвора С. на Ш. е възложено да работи като чистач на пост 17-7 гр. и кабинет ИСДВР, работно време: понеделник – петък- 8 часа, като това е станало по изричната молба на лишения от свобода.

В тази връзка от страна на К. Ш. е подписана лично декларация от 11. 03. 2019 г., с която е декларираше, че изразява желание и лично съгласие да полага доброволен труд, съгласно чл. 80 от ЗИНЗС, както и че е запознат, че доброволния труд не се заплаща и не се счита за извънреден труд.

При това положение, претенцията на К. Ш. за заплащане на възнаграждение за полагания от него труд като чистач, е изцяло неоснователна. Същият полага, по свое съгласие, декларирано писмено, доброволен труд, който не се заплаща, поради което няма основание да иска неговото заплащане.

На основание чл. 78, ал. 1 от ЗИНЗС, за всяка работа извън доброволния неплатен труд и дежурствата по поддържане на реда и хигиената лишените от свобода получават определена част, но не по-малко от 30 на сто от възнаграждението за изработеното.

Видно е, че в конкретния случай ищецът полага доброволен труд, поради което и съобразно изключението посочено по-горе, работата му не се заплаща.

За сметка на това, на основание чл. 80, ал. 2 от ЗИНЗС, времето, през което лишените от свобода са положили доброволен труд, се зачита за намаляване срока на наказанието.

В тази връзка, ищецът е подал молба (стр. 50) рег. № 75 / 07. 01. 2021 г., с която моли да му бъдат изчислени всичките работни дни, включително и тези като чистач на пост № 17 и кабинет ИСДВР. Със служебна бележка (стр. 51) рег. № 1135 / 2016, е удостоверено, че към 11. 01. 2021 г. К. Ш. е изтърпял от работа 9 м. и 2 дни до 30.11. 2020 г.

Видно е, че със Заповед № 574 / 18. 11. 2020 г. на началника на Затвора С. (стр. 57), на основание чл. 82 от ЗИНЗС, поради положения от К. Ш. труд му е разрешена годишна почивка в размер на 14 дни.

На основание чл. 62, ал. 1 от ППЗИНЗС, полагащите доброволен неплатен труд по чл. 80, ал. 1 ЗИНЗС се ползват от всички права, с изключение на трудово възнаграждение. Изцяло в този смисъл е и разпоредбата на чл. 175, ал. 5 от ППЗИНЗС, съгласно която доброволният труд не се заплаща и не се счита за извънреден труд. За неговото полагане се води отчетност.

Само за пълнота следва да се добави, макар и това да няма отношение към основателността на предявения иск, че е неоснователно твърдението на ищеца, че

началника на затвора е следвало да го назначи на същата длъжност на щат. Видно е, че неговата молба за назначаване на работа е разгледана от ИСДВР на 7-ма група и същия е дал положително становище, но с уговорката, че длъжността е само по чл. 80 от ЗИНЗС. Такива положителни становища, са дадени и от комисиите по разпределение на лишения от свобода, отразени в протоколи от 07. 03. и от 08. 03. 2019 г., като отново е посочено, че длъжността е само по чл. 80 от ЗИНЗС.

Лишеният от свобода Ш. е запознат с тези становища и е подписал декларация, че ще полага доброволен труд, който не се заплаща. Все пак, Ш. е подал молба на 26. 11. 2019 г. (стр. 39), че иска да бъде преназначен на същата длъжност на половин щат (не на цял и съответно пълна заплата), на която отново му е посочено, че длъжността е само по чл. 80 от ЗИНЗС, както и изрично е поставена резолюция „Не“, за което лишения от свобода е уведомен на 16. 12. 2019 г. Независимо дали това следва да е формата на отговор по искането на Ш., както и дали по този начин се засягат негови права, безспорно, че този отказ не е оспорен и съответно отменен, като също така няма изрична заповед за назначаването на Ш. на длъжност по щат, за да му се дължи заплащане на възнаграждение. В тази връзка следва да се отбележи, че видно от представения (стр. 52) списък на длъжностите на лишения от свобода в Затвора С., са налице множество длъжности за чистач, разпределени по райони, но няма такава конкретно за пост 17 и кабинет ИСДВР, поради което няма как да бъде назначен на такава длъжност.

Безспорно е обаче, предвид издадената заповед за назначаване на Ш. на длъжността чистач по чл. 80 от ЗИНЗС и заявеното от него съгласие да изпълнява доброволен труд, без заплащане, както и липсата на последваща заповед, за промяна на това положение, че на лишения от свобода не се дължи заплащане на възнаграждение за положения труд и претенцията му в тази връзка не почива на закона.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявената искова молба е изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ (нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.), ще следва ищеца да заплати на ответника, юрисконсултско възнаграждение, каквото искане беше своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска на лишения от свобода К. С. Ш., ЕГН [ЕГН], срещу Главна дирекция „Изпълнения на наказанията“, с който се претендира обезщетение в размер на 5060 лв., представляващо дължимото му възнаграждение от 220 лв., като чистач за период от 23 месеца и лихвите до момента на изплащането.

ОСЪЖДА К. С. Ш., ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ - [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

